

tinger ere fuldvægtige, og jeg tror saaledes ikke, at dette har saa megen Betydning, da vi ikke have mange Papirer her i Norden. Hvad dernæst angaar den ærede Læser's Indvending imod at Mindretallet beholder Rigsdaleren, saa vil jeg kalde i den ærede Rigsdagsmands Erindring, at den Mand, der først indbragte det Forslag, som her er vedtaget, nemlig Bantidretter, Levd. foreslog at beholde Rigsdaleren. Jeg mener, at naar Mindretallet har en saa god Hjemmelsmand, som denne Mand er, behøve vi ikke at tage os alle de Beregninger, som den ærede Læser anstillede, saa naar den ærede Læser opstillede forskjellige almindelige Betragtninger af Gr. om Sammenlutning mellem Staterne for at danne fælles Myntgrupper, om Nødvendigheden af at modtage Fællesmynterne, i de kongelige Kasser, og om den fælles Regneenhed, men om alle disse Ting er der slet ingen Uoverensstemmelse tilfede, lige overfor Mindretallet, det er fuldkommen indforfaaet med den ærede Læser derym. Det vilde være let at komme med forskjellige andre almindelige Sætninger, hvori den ærede Læser formodentlig ogsaa er enig med Mindretallet, af Gr. det Besværlige i at verle Myntsystem i Løbet af saa Nar. Den ærede Læser er vistnok enig med os, at der som vi nu i Gr. vedtoges denne Lov, og omskribede vore Mynter derefter, men vi sag om 10. Nar kom ind paa et andet Myntsystem, naar Konventionen var udløben, saa vilde dette være meget beføjet og ubehøvet, men det kan jo dog alligevel ske, og vil maaske snarere ske, naar vi kun ere sammen med Sverig, end naar vi ere sammen baade med Sverig og Norge. Det er imidlertid aldeles ikke med Hensyn til saadanne almindelige Sætninger, at Uenigheden mellem Flertallet og Mindretallet har veist sig i Udvalget, nei, det er fordi Sagen er forhaftet. Den ærede Minister kan ikke sige os, hvad der bliver ud af denne Sag, den ærede Minister har ikke meddelt Udvalget saadanne Oplysninger, at vi kunne sjonne, at der er et sundt og statsrigtigt Grundlag for det Forslag, som han nu saa vaant anbefaler. Den ærede Spøbsmand Læser er bange for, at vi naar Mindretalsforslaget vedtages, komme til at blive lastede ud for Blind og Bøve. Jeg veed ikke, hvorledes han kan bruge et saadant Billede, overfor Mindretallet, som erklærer sig rede til at gaa sammen med Sverig og Norge, naar Sagen bliver nærmere oplyst, og det bliver godgjort for os, at Forslaget om en Konvention med Sverig alene er ligesaa god som det Forslag, der var om en Konvention med Sverig og Norge. Det er et Billede, som den ærede Rigsdagsmand udfæster som en Skæmsel, men som aldeles ikke har sin rette Plads her, fordi det ikke passer. Om nu den ærede Rigsdagsmand vil give den svenske Saand, der er udbrakt, kan det være meget rigtig gjort fra hans Standpunkt, men jeg finder det dog besynderligt, at det ærede Medlem, der

har været dansk Affending ved Underhandlingerne om Myntkonventionen hidtil har ladet os være aldeles i Uvisshed om, at denne Myntkonvention var lige god, enten Norge var med eller et. Den ærede Rigsdagsmand har under Sagens tidligere Behandling udråbt sig her i Thinget, men han har ganstke sikkert ikke berørt Noget som helst om, at denne Konvention var et Mejerstykke med Sverig alene. Han har ligesom alle Andre, der have hørt med denne Sag at gjøre, taget Norge med og sagt hele Norden, men dette forlader han nu og siger at vi skulle være ligesaa sikre i vor Overbenisning, som han er. Det ærede Medlem skulde imidlertid erindre, hvad jeg for ubivlede, hvor usikkert han for mindre end et Nar siden var om, hvad der skulde gøres, og han skulde derfor lade os vederfares Ret til at faae vor Tilid og port Ubehjendsskab med de nuværende Forhold og lyst uden han fordrer af os, at vi skulle tage en afgjørende og maaske for Danmark farlig Beslutning af usikkert ved at gaa ind i en Konvention

Finantsministeren: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet (Albert), havde virkelig ikke behøvet at forklare, at det er først nu, at der foreligger Spørgsmaal om, hvorvidt det er rigtig at slutte en Myntkonvention med Sverig alene; det er Noget, vi Alle vide, og som ikke trængte til nogen nærmere Paavisning. Det vilde dog have været i høj Grad besynderligt, om man udenfor Norge skulde have begyndt en offentlig Forhandling om, hvad man vilde gjøre, dersom Norge ikke vilde tiltræde den Konvention, som var sluttet under Forudsætning af Enhed mellem de tre Riger. Det ligger i Sagens Natur, at man ikke omtaler en saadan Eventualitet, som man endoglax holder, om jeg saa maa sige, saa langt borte fra Tanten som mulig, efter Sagens hele foregaende Stilling, men en ganstke anden Sag er det, naar Norge negter sit Samtykke, thi saa opstaar Spørgsmaalet, og Spørgsmaalet er da det, som blev reist igjennem det Forslag fra den svenske Regjering til Danmark, som har givet Anledning til det Vændingsforslag, jeg stillede i Landsstinget, og gjennem hvis Antagelse Spørgsmaalet nu foreligger her for det ærede Thing. Naar jeg har taget Ordet i dette Diebst, saa er det nærmest fordi det ærede Medlem paa en Maade klagede over, at det ikke var givet flere Oplysninger fra Regjeringens Side. Jeg veed virkelig ikke, hvilke Oplysninger det er, som det ærede Medlem mente, at der skulde kunne gives i en Sag som denne. Den Oplysning, hvoriga det kommer an, er, at Initiativet under den Sagens Stilling, som fremkaldtes ved Beslutningen i det norske Storting, er taget af den svenske Regjering, og at den danske Regjering ikke paa nogen Maade ansga sig for berettiget til at tilbagegive et saadant Forslag. Det synes som om det ærede Medlem ved Siden deraf forlanger Oplysninger